کسب و کار

چرا وقتی شکست‌های افراد را به‌روشان می‌آورید، پیشرفت نمی‌کنند؟

به ندرت پیش می‌آید روزی در کوچه باریک و بی‌رهگذر ماشین‌بازی به سمت شرق نروید. شاید فکر کنید اتفاق عجیبی نیست، اما کوچه ما یک‌طرفه در جهت غرب است. موضوع اینجاست که این کوچه مسیر میان‌بری برای رسیدن به جایی با پشت سر گذاشتن ترافیکی سنگینی نیست، پس فکر نمی‌کنم رفت‌وآمدی که در جهت اشتباهی وارد می‌شوند، تعمداً قوانین را زیر پا بگذارند. آنها فقط متوجه نیستند که دارند اشتباه می‌کنند.

چرا آنها باید متوجه شوند؟ اگر درست وارد خیابان شوید، تابلوی ایمنی با قلمش سفید رویش را می‌بینید که نشان می‌دهد راه را درست می‌روید. اما اگر تابلوی «ورود ممنوع» لبه‌ی خیابان را از دست بدهید، هیچ علامتی مثل «اینجا ایستید، برگردید، یا فاجعه در انتظار تان است» وجود ندارد که به شما هشدار دهد در عوض، باید از سرنخ‌های ظریفی مثل جهت پارک شدن ماشین‌های کنار خیابان یا شاید حالت چهره رانندگی که از روبه‌رو می‌آید، متوجه شوید. به نظرم طراحی عجیبی است. چون از بین دو راننده‌ای که در یک خیابان یک‌طرفه به سمت هم در حرکت هستند، مطمئناً راننده‌ای که راه را اشتباه آمده نیاز بیشتری به بازخورد و نشانه دارد.

شاید همین خیابان‌های یک‌طرفه آمادگی خوبی برای زندگی باشند. خیلی از ما مجبوریم از چنین خیابان‌های یک‌طرفه‌ای که به اشتباه واردشان می‌شویم، عبور کنیم و شرایط را مدیریت کنیم. در زندگی هم وقتی کارمان را درست انجام می‌دهیم، انتظار داریم تاییدهای سوسری و بی‌روحی دریافت کنیم که «عالی است»، «کارت خوب است»، «خیلی مفید بود.» اما وقتی کار را اشتباه انجام می‌دهیم چه؟

نتیجه سکوتی است که ممکن است با صدای وحشتناک تصادف شکسته شود. به‌ندرت پیش می‌آید پیش از آنکه اوضاع به‌شدت خراب شود نقدی دقیق و به‌موقع و به درد بخور دریافت کنیم. گاهی اوقات نشانه‌ها درست جلوی چشمان هستند، اما خود را به ندیدن می‌زنیم. در سال ۲۰۱۹، اوون ویتکار و آیلت فیشبچ، دو محقق از دانشکده مدیریت بوث شیکاگو، مقاله‌ای منتشر کردند که در آن نتایج چند مطالعه درباره «تاثیر بازخورد گرفتن بر یادگیری» ارائه شده بود. در این مطالعات، سوال سختی را با دو پاسخ ممکن در اختیار شرکت‌کنندگان می‌گذاشتند و از آنها می‌خواستند یک پاسخ را انتخاب کنند.

در بیشتر موارد، انتخابشان یک حدس و صرفاً شانسی بود. پس از ۱۰ بار تکرار این فرآیند و ۱۰ پاسخ، با تمام پاسخ‌های درست شرکت‌کنندگان را به آنها نشان می‌دادند. یا پاسخ‌های اشتباهشان را از نظر منطقی هیچ فرقی نمی‌کرد کدام را به آنها بگویند. چون سؤالات دو گزینه‌ای بودند و نتیجه در هر دو حالت یکسان بود، اما ویتکار و فیشبچ می‌دانستند که چارچوب احساسی این موضوع اهمیت دارد. وقتی تعداد پاسخ‌های درست و به عبارت دیگر موفقیت‌های افراد را نشانشان می‌دادند، یاد می‌گرفتند و برای سؤال بعدی که متفاوت از سؤالات قبلی اما مربوط بود، بهتر عمل می‌کردند. اما وقتی تعداد پاسخ‌های درست را می‌گفتند و شکست‌هایشان را نشانشان می‌دادند، پیشرفتی نداشتند.

این محققان به این نتیجه رسیدند که مردم علاقه ندارند از اشتباهاتشان تأمل کنند و به سرعت از آنها می‌گذرند و فراموششان می‌کنند. به خصوص در آزمایش مثل اینکه پیامد اشتباهاتشان عملاً چیز است. اما وقتی موفقیت‌هایشان به آنها نشان داده می‌شود، لحظه‌ای درنگ می‌کنند تا لذتش را ببرند. احتمالاً این ویژگی توضیح می‌دهد که چرا بسیاری از ما با مشکل خیابان یک‌طرفه مواجهیم. همه حاضرند کلامی دوستانه و دلگرم‌کننده به زبان بیاورند اما عده کمی هم دلشان می‌خواهد حتی زمانی که با صراحت از آنها خواسته شده، انتقاد کنند. پس چه باید کرد؟ یک روش برای حل این مساله این است که به جای بازخورد، مشورت بخواهیم. یک گزارش تحقیقی از دانشکده کسب و کار هاروارد که توسط «هایلی بانتن» و همکارش نوشته شده، نشان می‌دهد که افراد وقتی به جای بازخورد، مشورت می‌گیرند، نظرات مفیدتری دریافت می‌کنند که انتقادی و کاربردی‌تر است و روی عملکرد بهتر آینده تمرکز دارد.

رویکرد دوم شامل حرکت دو مرحله‌ای جالبی است که «آدام گرنت»، نویسنده و روانشناس آن را نشان داد. چند ماه پیش در برنامه‌ای حضوری با او مصاحبه کردم و حسابی خوش گذشت. بعد از برنامه، از من خواست صادقانه به عملکردمان از ۱ تا ۱۰ نمره‌ای بدهم و من گفتم ۹.۵ چون همیشه جا برای بهبود وجود دارد، مگر نه؟ او با ملاطفه با اشتیاق پرسید: «چه چیزی باعث می‌شد ۱۰ شود؟» چه زیرکانه! اگر فقط از من نظر می‌خواست، صادقانه می‌گفتم او فوق‌العاده بود، اما از آنجا که کاری کرد من اعتراف کنم که همیشه جا برای کمی پیشرفت وجود دارد، مجبور شدم فکر کنم آن چیز، چه می‌توانست باشد.

سازمان‌های هوشمند تلاش می‌کنند ارائه بازخورد سازنده را به یک روتین تبدیل کنند. این مطلب توسط چند همکار خودم می‌شود تا هیچ اشتباه تایپی، مطلب بی‌ربط یا کلیشه‌ای از چشم دور نماند. یادکست‌های ما لینتا ویرایش متنی می‌شوند و بعد اعضای تیم در یک جلسه خوش گروهی سعی می‌کنند بخش‌های گیج‌کننده را شناسایی کنند و پیشنهادهایی برای جذابتر کردن داستان ارائه دهند. از آنجا که این جلسات روی نوشته متمرکز هستند نه شخص و از درچه‌ای این سعی در بهبود کار دارند معمولاً ساده، سرراست و حتی سرگرم‌کننده هستند. اما در سطحی کلی‌تر، بازخورد سازنده همچنان کمیاب است. ایده‌ای که اخیراً «ام آزمون» و خطایش می‌کنم «ستاره‌ها و آرزوها» نام دارد، موضوع این است که اجرای یک بازی خوب هم مانند هر کار تیمی نیاز به مهارت‌های گوناگون و تفکر سریع دارد و هیچ‌کس کامل نیست.

بنابراین، بعد از اجرای بازی، گاهی از بازیکنان می‌پرسم «ستاره‌هایشان» چیست - لحظاتی که به شدت از آنها لذت بردید - و «آرزوهایشان» چیست - چیزهایی که دوست دارند در جلسه بعدی ببینند. قسمت آرزوها فضای دوستانه‌ای برای ارائه ایده‌های سازنده و عملی فراهم می‌کند. همه پاسخ نمی‌دهند و همه پاسخ‌هاهم مفید نیستند. با این حال، وقتی سؤال می‌کنم بیشتر یاد می‌گیرم. مطمئن نیستم رئیس شما نسبت به درخواست «ستاره‌ها و آرزوها» چه واکنشی نشان دهد اما روح این ایده درست است. اگر می‌خواهیم نقد به‌موقع و مفیدی را از دیگران بشنویم، باید هوشمندانه بپرسیم. در غیر این صورت، همکارانمان مثل همان علائم ناپیدا برای کسانی که به اشتباه وارد خیابان یک‌طرفه‌ای می‌شوند سکوت می‌کنند.

نویسنده: Tim Harford
مترجم: مهنا اختیاری
منبع: Financial Times

در دیدار از مرکز دفن پسماند حلقه‌دره عنوان شد:

صرف ۶ میلیارد هزینه برای مدیریت شیرابه

به گزارش پیام آشنا، مهرداد کیانی در بازدید از مرکز دفن پسماند حلقه‌دره، یکی از مهم‌ترین چالش‌ها در همه کشورها به ویژه کشورهای در حال توسعه را موضوع مدیریت شیرابه در پسماندها عنوان کرد و افزود: عدم مدیریت در این بخش می‌تواند با آسیب رساندن جدی به محیط زیست و آلوده کردن خاک و آب، خطرات زیادی را برای مردم به همراه داشته باشد. کیانی، با بیان اینکه همه ما در قبال این مسئله مسئول هستیم و حفظ محیط زیست به وظایف یک سازمان یا دستگاه محدود نمی‌شود، اذعان کرد: در حال حاضر مدیریت شیرابه‌ها با هزینه‌های بسیار زیادی در مرکز دفن پسماند حلقه‌دره توسط شهرداری کرج انجام می‌شود اما اگر من شهروند وظیفه و مسئولیت خود را در قبال محیط زیست و نحوه جمع‌آوری پسماند بشناسم و انجام بدهم، نه تنها به کاهش قاحش هزینه‌ها کمک بسیاری خواهم کرد، بلکه به سلامت خود و جامعه‌ام خدمت کرده‌ام.

وی، با اذعان بر اینکه روزانه نزدیک به ۸۰۰ تن زباله در شهر کرج تولید می‌شود، خاطرنشان کرد: با توجه به اینکه تعدادی از شهرهای اطرافش نیز زباله‌های خود را به این مرکز انتقال می‌دهند، ورودی زباله ما در مرکز دفن پسماند حلقه‌دره روزانه بین ۱۷۰۰ تا ۱۸۰۰ تن است و این اهمیت مدیریت شیرابه در این مرکز را دوچندان می‌کند.

شهردار کرج هزینه مدیریت شیرابه در مرکز دفن حلقه‌دره را طی سال گذشته حدود ۶ میلیارد تومان ذکر کرد و ادامه داد: آموزش تنها راه کاهش این هزینه‌هاست و ما باید بکوشیم در یک حرکت جامع و اصولی با کمک همه مردم و دستگاه‌ها، مسائلی همچون تفکیک زباله از مبدا و فرهنگ کاهش شیرابه از پسماند را به شهروندان آموزش دهیم.

کیانی تاکید کرد: مردم باید بیاموزند وقتی زباله‌های تر را داخل سطل یا کیسه زباله می‌اندازند از ورود مایعات داخل آن به کیسه جلوگیری کنند؛ این کار کمک زیادی به کاهش تولید شیرابه خواهد کرد.

وی خاطرنشان کرد: البته نباید فراموش کنیم در حال حاضر شهروندان مسئول و متعهدی هم داریم که بسیار به این اصول پای‌بند هستند و با دقت و هوشمندی از ورود شیرابه داخل پسماند جلوگیری می‌کنند.

کیانی بیان کرد: شناسایی و معرفی اینگونه رفتارهایی تولید تاثیر بسزایی در روند مدیریت پسماند به ویژه شیرابه‌ها داشته باشد.

این مسئول اذعان کرد: در تلاش هستیم با همت سازمان مدیریت پسماند، توسعه آموزش‌های شهروندی به ویژه در بخش مدیریت پسماند را در دستور کار قرار دهیم تا با این اقدام ضمن کاهش هزینه‌ها، به پاکسازی محیط زیست و خاک و آبی که برای امروز و آینده خود و فرزندان‌مان به آن نیازمندیم، کمک کنیم.

پویش نجات قطره‌ها در منطقه ۱ کرج کلید خورد؛

علی ذبیحی: برگزاری رویدادهای آموزش شهروندی؛ کلید افزایش مسئولیت‌پذیری

نیلوفر کیوان پور- پویش‌های هفت‌گانه نجات قطره‌ها با همکاری شهرداری منطقه ۱ در مدرسه طباطبایی آغاز به کار کرد.

علی ذبیحی، مدیر منطقه ۱ شهرداری کرج در حاشیه برگزاری پویش نجات قطره‌ها که روز هفتم بهمن‌ماه ۱۴۰۳ در مدرسه علامه طباطبایی برگزار شد در جمع دانش‌آموزان مقطع سوم ابتدایی به خبرنگاران گفت: "سنین پایین بهترین زمان برای شکل‌دهی نگرش‌ها و عادات فردی است. در همین راستا تصمیم گرفتیم با تمرکز بر مدارس منطقه و اجرای مشترک پویش نجات قطره‌ها، گام مهمی در جهت آگاهی‌بخشی و فرهنگ‌سازی برداریم."

او با بیان اینکه با انجام این رویداد دو هدف مهم محقق خواهد شد گفت: "افزایش آگاهی دانش‌آموزان نسبت به بحران آب، اهمیت صرف‌جویی و روش‌های ساده صرفه‌جویی در مصرف آب، از جمله اهداف کوتاه‌مدت است که در قالب پویش سعی می‌کنیم به آن دست یابیم.

در عین حال تبدیل دانش‌آموزان به سفیران آب در خانواده و جامعه، ایجاد تغییر در رفتار مصرف آب در مدارس و گسترش این فرهنگ به سایر مدارس و مناطق، نیز هدفی بلند مدت است که امیدواریم با استمرار برگزاری این رویدادها به وقوع بپیوندد."

ذبیحی ادامه داد: "مشارکت در فعالیت‌های گروهی و همکاری با دیگران نقش بسیار مهمی در توسعه مهارت‌های اجتماعی و شخصیتی کودکان دارد. وقتی کودکان به کارهای تیمی و مشارکتی مشغول می‌شوند، علاوه بر تقویت روحیه کار گروهی، مهارت‌های ارتباطی‌شان نیز بهبود پیدا می‌کند."

او با بیان اینکه پویش نجات قطره‌ها فرصتی برای انجام فعالیت‌های مشارکتی است گفت: "در فعالیت‌های گروهی، کودکان یاد می‌گیرند که چگونه به دیگران گوش دهند، نظرات خود را به اشتراک بگذارند و در موقع نیاز به دیگران کمک کنند. همچنین، همکاری و مشارکت باعث می‌شود تا کودکان اهمیت نقش‌ها و وظایف مختلف را درک کنند و مسئولیت‌پذیری بیشتری در آینده داشته باشند."

پویش نجات قطره‌ها به همت پایگاه خبری هزار و یک شهر، شرکت رنگ نیپون و شرکت آب منطقه‌ای البرز از سال ۱۴۰۱ در سطح محلات استان البرز به ویژه مدارس، فرهنگسراها، سرای محلات و بوستان‌ها در حال برگزاری است و کودکان علاوه بر شرکت در کارگاه‌های آموزشی مصرف بهینه آب، و دریافت جایزه، در نقاشی دیواری مشارکتی شرکت کردند.

نگاهی به چالش‌های زیست‌محیطی البرز: از بحران آب تا آلودگی هوا

خاتی نژاد- هفته گذشته مدیرکل حفاظت محیط زیست استان البرز در نشستی با خبرنگاران به تشریح مشکلات محیط زیست استان پرداخت و به پیشینه‌ای که باعث تغییر وضعیت محیط زیست استان شده است، اشاره کرد. خبرنگارانی که از طبقه همین جامعه هستند و طی سال‌ها تلاش کرده‌اند، تنها به گمکاس اخبار و دغدغه‌های محیط زیست پرداخته‌اند و هنوز به راه حل مناسبی از سوی مسئولان نرسیده‌اند.

محمدپور، به کمبود جدی منابع آبی اشاره کرد و تأکید کرد که باید از پساب و فاضلاب‌ها برای تأمین آب استفاده شود و پروژه‌های صنعتی آبهم تهاید در این استان مستقر شوند. این چالش به دلیل همسایگی با پایتخت و فشارهای ناشی از توسعه صنعتی تشدید شده است.

تغییرات اقلیمی و خشکسالی از دیگر مشکلات عمده استان البرز هستند. این تغییرات باعث کاهش بارندگی و افزایش گرد و غبار شده‌اند که بر کیفیت زندگی و کشاورزی تأثیر منفی گذاشته‌اند. به همین دلیل، توسعه گردشگری پایدار و بهبود مدیریت منابع آب به عنوان راهکارهای کلیدی مطرح شده‌اند.

او می‌گوید: دولت در تلاش است تا با توسعه قرزی‌های تجدیدپذیر، مانند انرژی خورشیدی، به مقابله با بحران‌های زیست‌محیطی بپردازد. همچنین برنامه‌هایی برای حفظ "ریه‌های تهران" که شامل ۶۵ هزار هکتار از اراضی البرز می‌شود، در دستور کار قرار دارد.

تالاب صالحیه یکی از معضلات زیست‌محیطی

بغل گوش استان البرز، تالابی در روستای صالحیه با مساحت ۱۰ هزار هکتار وجود دارد که نامش صالحیه یا نظر آباد است. این تالاب زمانی محل تجمع پرندگان بود و حیات گیاهان را با حیات خود گره زده بود.

چالش‌های جدی زیست‌محیطی تبدیل شده است. طبق گزارش‌های ارائه شده از سوی محیط زیست البرز، یکی از مشکلات وجود خودروهایی است که عامل ۸۰ درصد آلودگی هوای این استان هستند. با وجود افزایش تعداد خودروها، تغییرات مؤثری در وسایل نقلیه عمومی ایجاد نشده و سوخت مصرفی نیز نیاز به اصلاح دارد.

یک چهارم آن در البرز واقع شده است. رئیس محیط زیست می‌گوید مطالعات علمی پشت آن نبوده است و با زهکشی باعث خشک شدن تالاب شدند.

منابع آبی تالاب عمدتاً از رودخانه کردان تأمین می‌شد که سالانه ۲۲۰ میلی متر آب داشت. این تالاب زیستگاه بیش از ۲۰۰ گونه پرنده از جمله پرندگان مهاجر و بومی است. در زمان خاکستری و فلامینگو بود. همچنین محل زندگی جانورانی مانند خرگوش، گرگ و شغال نیز بود. حالا خانستگاه مشترکی است که تالاب را به کویری تبدیل کرده‌اند.

تالاب صالحیه با چالش‌های جدی مانند کمبود آب و خشکی مواجه است. برداشت بی‌رویه آب توسط کشاورزان و چرای دام از دلایل اصلی این مشکلات محسوب می‌شود. در سال‌های اخیر اقداماتی برای احیای تالاب انجام شده است که شامل کاهش برداشت از منابع آب زیرزمینی و احیای پوشش گیاهی می‌باشد. فصل‌های بهار و پاییز بهترین زمان برای بازدید از تالاب صالحیه بودند چرا که در این زمان‌ها هوای معتدل و گردشگری پایدار و بهبود مدیریت منابع آب به عنوان راهکارهای کلیدی مطرح شده‌اند.

او می‌گوید: دولت در تلاش است تا با توسعه قرزی‌های تجدیدپذیر، مانند انرژی خورشیدی، به مقابله با بحران‌های زیست‌محیطی بپردازد همچنین برنامه‌هایی برای حفظ "ریه‌های تهران" که شامل ۶۵ هزار هکتار از اراضی البرز می‌شود، در دستور کار قرار دارد.

هوای آلوده، نگین شوم البرز

آلودگی هوا در استان البرز، به ویژه در کلاشهر کرج، با وجود داشتن شهرک صنعتی اشتهارد به یکی از چالش‌های جدی زیست‌محیطی تبدیل شده است. طبق گزارش‌های ارائه شده از سوی محیط زیست البرز، یکی از مشکلات وجود خودروهایی است که عامل ۸۰ درصد آلودگی هوای این استان هستند. با وجود افزایش تعداد خودروها تغییرات مؤثری در وسایل نقلیه عمومی ایجاد نشده و سوخت مصرفی نیز نیاز به اصلاح دارد.

همچنین، ممنوعیت مصرف سوخت مازوت در نیروگاه‌ها به عنوان یک اقدام مثبت برای کاهش آلودگی هوا تلقی می‌شود.

در کرج حدود ۴۹ هزار دستگاه خودروی فرسوده وجود دارد که معادل ۱۲ درصد از کل خودروهای این شهر را تشکیل می‌دهد. همچنین، تعداد ۱۹۵۰ دستگاه موتورسیکلت فرسوده‌نیز در حال تردد هستند.

خودروهای تولید داخلی به طور متوسط در سال اول مصرف حدود ۱۰ لیتر سوخت و در سال دوم بین ۱۲ تا ۱۳ لیتر سوخت مصرف می‌کنند که این مسئله به تشدید آلودگی کمک می‌کند.

افزایش جمعیت و ترقیک سنگین در استان البرز، به ویژه در فصل‌های گیمپارش، موجب تشدید آلودگی هوا شده است. این استان به عنوان یک گذرگاه برای مسافران ۱۴ استان دیگر نیز شناخته می‌شود.

علاوه بر وسایل نقلیه، فعالیت‌های صنعتی نیز سهم قابل توجهی در آلودگی دارند. حدود ۲۵۰۰ واحد صنعتی فعال در استان وجود دارد که برخی از آن‌ها به دلیل کمبود گاز به سوخت‌های آلاینده مانند مازوت روی می‌آورند.

سرپرست محیط زیست استان البرز هشدار می‌دهد که برای کاهش آلودگی هوا و بهبود کیفیت خودروها و سوخت مورد استفاده ضروری است. بهبود زیرساخت‌ها و افزایش نظارت بر وسایل نقلیه و صنایع آلاینده می‌تواند به کاهش این بحران کمک کند.

او می‌گوید: "ما دولتی‌ها نتوانستیم مسیر را هموار کنیم. ما نتوانستیم تکنولوژی را در حوزه صنعت و اجتماع به کار ببریم."

وقتی قرار بود ۱۷ جلسه کارگروه اضطرار در استان داشته باشیم، که ۱۵ روز را تعطیل اعلام کردیم.

بحث‌هایی که در جلسه هفته گذشته مطرح شد و ماحصل آن این چنین است: محیط زیست استان البرز تقریباً از تکنولوژی روز محروم است که نابودی این استان نیز به فقر تکنولوژی، سیاست گذاری‌های نادرست و نبود آگاهی و آموزش و نبود بودجه منلب، با مشکلات و معضلات پیش روی محیط زیست برمی‌گردد.

یکی از بزرگ‌ترین دلایل عدم استفاده از تکنولوژی‌های نوین در مدیریت محیط زیست، فقر تکنولوژیک است. بسیاری از کشورها به ویژه در مناطق در حال توسعه، از دسترسی به فناوری‌های پیشرفته و نوآورانه محروم هستند. این محرومیت باعث می‌شود که روش‌های قدیمی و ناکارآمد در مدیریت منابع طبیعی و کنترل آلودگی ادامه یابد.

سیاست‌های نادرست در زمینه توسعه و مدیریت منابع طبیعی نیز یکی دیگر از عوامل کلیدی است. بسیاری از تصمیمات اقتصادی و سیاسی منجر به تخریب محیط زیست و عدم توجه به فناوری‌های سبز می‌شود. به عنوان مثال، در حوزه کشاورزی، روش‌های آبیاری سنتی که منجر به هدررفت آب می‌شوند، هنوز مورد استفاده قرار می‌گیرند.

کمبود آگاهی عمومی و آموزش در زمینه اهمیت فناوری‌های سبز و نوین نیز مانع بزرگی است. بسیاری از افراد و کسب‌وکارها از مزایای استفاده از تکنولوژی‌های پاک و پایدار بی‌خبرند که این امر می‌تواند به کاهش تمایل برای سرمایه‌گذاری در این حوزه‌ها منجر شود.

از طرفی، هزینه‌های بالای راه‌اندازی و نگهداری فناوری‌های جدید نیز یکی دیگر از موانع است. به عنوان مثال، استفاده از پنل‌های خورشیدی که در بسیاری از موارد برای شرکت‌های صنعتی یا هزینه‌های بالایی خریداری می‌شوند. در واقع، سرمایه‌گذاری اولیه برای خرید یا توسعه فناوری‌های سبز بالا است و بسیاری از دولت‌ها یا شرکت‌ها قادر به تأمین این هزینه‌ها نیستند.

از نگاهی دیگر، بخش حمل‌ونقل و صنایع مختلف هنوز به شدت وابسته به سوخت‌های فسیلی هستند. این وابستگی نه تنها باعث ادامه آلودگی می‌شود بلکه مانع از پذیرش سریع‌تر فناوری‌های پاک مانند خودروهای الکتریکی یا سیستم‌های انرژی تجدیدپذیر می‌شود.

در مجموع، برای حل مشکلات محیط زیست نیازمند تغییرات اساسی در سیاست‌گذاری، افزایش آگاهی عمومی و سرمایه‌گذاری در فناوری‌های پایدار هستیم تا بتوانیم به نحو مؤثرتری با چالش‌های زیست‌محیطی مقابله کنیم و تنها با شعار و برگزاری جلسات متعدد و ادبیات دستوری نه محیط زیست البرز احیا می‌شود و نه دردی از در این مردم درمان می‌شود.

دیدگاه

اگر نتوانید توضیح دهید که مسئله چیست طراحی کردن شمایی معناست

تامس هیترویک

وقتی بچه بودم کتابهایی به من داده بودند که الگوهایی قدیمی از دوران اودارد (دوره پادشاهی ادوارد هفتم) داشت، و مرور و دیدن این همه ایده که تلاش می‌کردند تا مسئله‌ای را حل کنند برای من همیشه بسیار مسحورکننده بود، اما آنها کیفیتی زیبایی‌شناختی هم داشتند.

بنابراین من با این ایده که می‌خواهم مخترع شوم بزرگ شدم، اما بعداً فهمیدم که نمی‌شود در رشته اختراع تحصیل کرد. دنیای اختراع به همه این حوزه‌های متنوع تقسیم شده بود و آنچه من در این زمینه مفید یافتم این است که همواره مسئله‌ای وجود دارد، چیزی که شما آن را هم‌چون یک رخنه یا روزنه درمی‌یابید؛ رخنه‌ای که می‌توانید آن را پر کنید.

گاهی ما هدف را اگر می‌کنیم. اگر نتوانید توضیح دهید که مسئله چیست طراحی کردن {شما} بی‌معناست. انتقادات و مسائل منفی به نظر می‌رسند، اما اینها برای ما امری مثبت است و ما را یاری می‌رساند. (در گفت‌وگوی منتشر شده در وب‌سایت designboom، سال ۲۰۱۵)

منبع: گفنار

محیط زیست

ارزش گذاری سالانه ۱۴ هزار دلار در هکتار برای تالاب هورالعظیم

معاون محیط زیست دریایی و تالاب‌های سازمان حفاظت محیط زیست از ارزش گذاری ۱۴ هزار دلار در هکتار در سال برای تالاب هورالعظیم خبر داد.

به گزارش پیام آشنا، احمدرضا لاهیجان‌زاده (۷ بهمن‌ماه) در حاشیه بازدید از تالاب هورالعظیم در جمع خبرنگاران اظهار کرد: بر اساس مطالعات انجام شده، ارزش گذاری تالاب‌ها تا ۸۰ هزار دلار در هکتار در سال تعیین شده است. بر اساس مطالعه‌ای که چند سال پیش در خصوص تالاب هورالعظیم انجام شده، برای این تالاب ۱۴ هزار دلار در هکتار در سال ارزش گذاری شده است. البته این مطالعه بخشی از شاخص‌ها و خدمات تالاب را محاسبه کرده بود و اگر بخش دیگر آن محاسبه می‌شد، عدد بالاتر بود.

وی افزود: تالاب هورالعظیم در منطقه مرزی بین ایران و عراق شکل گرفته است و ۳۶۰ هزار هکتار مساحت دارد که ۱۲۷ هزار هکتار آن در مرز ایران در خوزستان قرار دارد.

معاون محیط زیست دریایی و تالاب‌های سازمان حفاظت محیط زیست گفت: این تالاب، یک مسیر طبیعی در مقابل بادهای گرمی است که از سوی عربستان، اردن، جنوب عراق و کویت به سمت خوزستان می‌آید و موجب تعدیل هوا در منطقه می‌شود البته در صورتی که بتواند رطوبت هوا را تامین کند. همچنین این تالاب مسیر طبیعی در برابر گرد و غبارهای ناشی از منطقه است.

وی با اشاره به خدمات اکوسیستمی هورالعظیم برای جوامع محلی از جمله صید ماهی، آبزی‌پروری و دامداری عنوان کرد: همچنین این تالاب از نظر تنوع زیستی، محل زمستان‌گذری پرندگان مهاجر است و از تالاب‌های با اهمیت کشور محسوب می‌شود.

لاهیجان‌زاده گفت: در سراسر کشور ۲۲۵ تالاب ثبت شده است؛ البته این آمار به همراه سواحلی است که تا عمق شش متر تالاب محسوب می‌شوند.